

Deși consilier al președintelui nigerian, istoricul Neagu Djuvara ambiționa încă, spre sfârșitul anilor '60, să-și încheie teza de doctorat și îl rugase pe un prieten – potrivit propriilor mărturisiri, într-o scrisoare pe care i-o adresează lui George I. Duca, în iulie 1969 – să-i găsească un tânăr, de preferat un student, în SUA, care ar fi putut să-l ajute, contra cost, la realizarea unor „cercetări biografice”, întrucât în America, spunea Djuvara, acesta este „un sector foarte bine «acoperit»”.

Mă interesează mai puțin, aici, latura financiară și felul în care dorea să-și încheie teza de doctorat istoricul Neagu Djuvara, cât mai degrabă recunoașterea pe care o aveau, chiar și la vremea aceea, instrumentele de lucru aflate în bibliotecile publice sau private americane.

Dacă istoricul ar fi trăit în România, nu în Nigeria sau chiar la Paris, ar fi fost nevoit, probabil, să apeleze la o metodă similară, știut fiind faptul că, la noi, rareori un proiect editorial de amploare, odată început, este dus la bun sfârșit. Orice asemenea întreprindere, pare să conțină, în matricea sa, adânc imprimat, ca un blestem, eșecul sau neputința împlinirii. Iar lipsa instrumentelor de lucru adecvate spune multe, adesea, despre starea în care se află cercetarea științifică într-un domeniu sau altul.

Maior
Florin ȘPERLEA
fsperslea@yahoo.com

Despre a fi în cărți

Am descoperit, la rândul meu, în impresionanta bibliotecă a Universității Stanford, la început de secol XXI, că observațiile lui Neagu Djuvara din anii '60 rămân perfect valabile. Tomuri de enciclopedii, dicționare, atlase și anuare – într-un cuvânt, instrumente de lucru – umplu numeroase rafturi în săli generoase. M-au interesat, cum era și firesc, mai ales cele de istorie generală sau dedicate unor subiecte, evenimente sau perioade anume.

Am constatat, din nefericire, că multe dintre enciclopediile recent publicate în SUA sunt foarte zgârcite cu informațiile sau articolele dedicate unor subiecte de istorie românească. Pe de o parte, vina ne aparține prin incapacitatea de a ne crea noi înșine propriile instrumente de lucru și de a le face accesibile, în limbi de circulație internațională, unui public specializat cât mai vast, iar pe de altă parte, aveam să-mi dau seama, la New York, Los Angeles, Stanford sau Harvard, că istoria românilor este aproape inexistentă.

O excelentă, de altfel, enciclopedie de istorie militară, coordonată de James C. Bradford, apărută în 2006, în două volume, la care au colaborat istorici militari recunoscuți, nu reține, între articolele sale, niciun eveniment de istorie militară românească și nici o personalitate militară. Ar trebui, din acest punct de vedere, să ne întrebăm, de ce, de pildă, nici până astăzi nu avem o enciclopedie a participării armatei române la Primul Război Mondial, deși de la încheierea conflagrației se vor împlini, în toamna acestui an, 90 de ani.

Există însă și o altă latură, pe care nu mă sfiesc să o definesc ca fiind îngustimea perspectivei specialiștilor americani. O lucrare importantă, în două volume – cum nu cred că la noi se va putea realiza vreodată – dedicată istoriografiei mondiale, din cele mai vechi timpuri până astăzi, și istoricilor care au marcat, prin prestația lor, evoluția acestei științe, amintește, de pildă, de Eugen Weber, istoric român stabilit în SUA și profesor, în ultima parte a vieții, la Universitatea Berkeley (lângă San Francisco), dar nu conține nici o referință la opera sau personalitatea lui Nicolae Iorga!

Am tot respectul pentru Eugen Weber și contribuțiile sale istoriografice, dar când Nicolae Iorga lipsește dintr-o asemenea enciclopedie, mă tem că trebuie să mergem... la pomul lăudat fără sac și cu multe precauții.

Linia de miră

Când în aula mare a ministerului l-am auzit pe șeful statului creionând posibila înființare a unei structuri care să ia de pe umerii comandanților Piatra lui Sisif, adică tot mai dificila operațiune de organizare a licitațiilor, pas sine qua non pentru efectuarea achizițiilor de tot felul, am sperat într-o minune. Mai ales că în acest talmeș-balmeș postdecembrist - cu proceduri care mai de care mai complicate, cu indicații peste indicații, cu tabele ce au inițial n rubrici, apoi încă una, până în prânz, alte două dimineața -, nu puțini sunt ordonatorii de credite nevoiți să semneze precum... primarii.

Orice s-ar spune, indiferent ce evoluții în cariera militară au avut camarazii care exercită actul de comandă la diferite eșaloane, mai toți nu au studii de specialitate care să le permită un control cu adevărat profesionist al zonei lor financiare. Este de notorietate publică trista chemare în fața instanței a doi oameni care au iubit armata, au încercat să rezolve o situație de moment, au semnat unele documente și acum înțeleg ce bine ar fi fost ca atributul de comandă să fie despărțit de cel al gestionării resurselor financiare. Un pas înțelept făcut de succesorul lor.

Întâmplarea a făcut să cunosc recent pe văduva unui pilot militar, care a căzut cu elicopterul la datorie. O femeie marcată nu numai de pierderea ființei iubite, dar și de munca sa, anonimă, pe funcția de contabil la o instituție de cultură. Ascultând-o mi-am dat seama că există o anormalitate pe care o ignorăm! Sau o trecem cu vederea, noi militarii fiind obișnuiți să aplicăm eterna etichetă -

îndurarea, cu stoicism, a greutăților și privațiunilor vieții în armată. Să fim serioși domnilor! În zona financiară, cu lozinci nu ține!... Apoi am început să pun întrebări, în stânga și în dreapta.

Cea mai puternică impresie mi-a făcut-o un expert cu părul argintat, om cu o experiență măsurabilă în decenii, despre

Răspunde până la ultimul dolar, evident canadian, de modul cum a cheltuit suma primită. Dar dacă în loc de 50 de scaune, pentru sala de mese, optează pentru două televizoare cu ecran mare, pentru clubul ofițerilor și cel al subofițerilor este O.K. Adică legal. Deci la ei se poate!

Colonel dr. Ion PETRESCU
ionpetrescu@yahoo.com

ROBII CIFRELOR*

care auzisem că este de o severitate profesională aparte. La primul dialog față în față am înțeles că exigența sa nu anihilase realismul cu care se raportează la moralul celor ce lucrează în structurile financiare din unități. Iar acesta este, din păcate, în multe locuri, la pământ. Avalanșei de situații care li se cere par să îi facă față doar ofițerii care au terminat școala/institutul de specialitate. Numai că aceștia au devenit o... rara avis. Nici nu mai contează cine și în ce context a hotărât că nu mai este nevoie de experți financieri formați pe filieră directă. Iar actualul lider al direcției de resort este unul dintre ultimii mohicani care se bate ca un leu (poate singurul), cu argumente credibile pentru întărirea structurilor financiare, din unități, cu militari capabili să organizeze astfel munca încât pesimismul să devină doar un reper al trecutului.

Ca o cătană trecută prin ciur și dârmon am observat cum își desfășoară activitatea comandanții din armatele canadiană, americană și germană. În Canada, comandantul unei baze militare își primește bugetul pe un an. Nu depinde de rectificare.

Noi semnăm ca... un fost premier. Și după două ore aflăm ba că formularul trebuie schimbat, ba că lipsește un leu din ecuație, ba că s-a blocat calculatorul cu unul din programele utilizate de nenumăratele unități, deși bine ar fi fost să se aplice doar cel utilizat de structura centrală. Zic și eu, ca neprofesionist ce sunt în domeniu.

Revenind la expertul ce m-a impresionat prin acuratețea cu care îmi semnala deficiențele de sistem am înțeles că nu întotdeauna a fost așa. Că armata a beneficiat și de sisteme mai logice și mai simple de cheltuire a banului public, atunci când i se recunoștea menirea principală. Aceea de a acționa pe câmpul de luptă - ieri, azi, în teatrele de operații, unde se asigură securitatea teritoriului euro-atlantic, la extremitatea sa estică aflându-ne și noi.

Chiar nu se poate face nimic pentru ca lucrurile să se schimbe în bine? Experiența aliaților, în acest domeniu constituie un reper important, sau nu? Recursul la expertiza financiarilor școlii de armată nu necesită

regândirea schimbului lor de mâine? Realitatea teatrelor de operații, unde acționează contingente militare românești o luăm în calcul sau o ignorăm? Ridicăm moralul oamenilor din zona financiară sau îi sufocăm cu situații peste situații, uitând că muncesc pe salarii incomparabile cu cele din domeniul privat, motiv pentru care cei mai buni, cei mai îndrăzneți pleacă acolo? Puțin ne pasă de stresul profesional acumulat pe acest plan, sau demarăm un proces la finalul căruia redăm camarazilor încrederea în rosturile lor - bine cumpănite?

Avem de ales. Fie îngenunchem în fața birocratismului ce pare a fi implementat din afara organismului militar, de cei ce ne văd doar ca o armată bună la paradă, depuneri de coroane și înmormântări. Fie supunem atenției soluții de aliniere la metodele practicate în armatele aliate, unde, orice s-ar spune, lucrurile sunt mai simple, asigurând eficiența finanțării și baza materială necesară ducerii operațiilor militare.

Altfel rămânem robii cifrelor. Cu capul mereu plecat în fața suvoiului de date cerute într-un iureș alienant. Este cineva care nu își dorește să lucreze cu seninătate?

*File dintr-un JURNAL
(NE)CENZURAT - episodul 4

Dreptul la zâmbet

Directorul Trustului de Presă
al Ministerului Apărării:
colonel dr. Ion PETRESCU

www.presamil.ro; tpa@presamil.ro

ADRESA REDACTIEI:
București, Bulevardul Unirii nr. 57, bloc E4,
sector 3, O.P. 4, C.P. 4-159, Cod 741382.
Tel./fax 327.52.91, tel./fax 327.52.61

Săptămânalul nostru este la poziția 2011 în Catalogul RODIPET.
Taxele poștale - achitate conform aprobării D.G.P.T.C nr. 137/8598-1980.

ISSN1223-3641. 00396. C. 198/2008

ABONAMENTE la tel.: 021.327.52.60 int. 160
Cont: RO56TREZ70320360150XXXXX

© Reproducerea integrală sau parțială a textelor și
fotografiilor se poate face doar cu indicarea sursei.
Tiparul executat la S.C. R-WEP S.C.S.

Închiderea ediției
- luni, ora 14.00